

Neuvěřitelné schopnosti tibetských mnichů

Pokud chcete poznat něco o původním Tibetu, musíte se vrátit do doby před čínskou okupací Tibetu. O této době neexistuje mnoho u nás dostupných knih, lze čerpat zejména z knih Alexandry David-Neélové (vlastním jménem Louise Eugénie Alexandrine Marie Davidová), která se od studia na Sorbonně zajímala o buddhismus. Ještě před koncem 19. století procestovala Indii a Srí Lanku, do Indie se vrátila v roce 1911 a poznala tam i 13. dalajlámu a lámy různých sekt. Tibet navštívila na pozvání pančenlámy poprvé v roce 1916. Později strávila řadu let v klášteře Khumbum. V roce 1925 se vrátila do Francie a vydala na 30 knih, kde popisovala své neobvyklé zážitky. U nás byly vydány např. knihy „Černá a bílá magie“, „Mystikové a mágové Tibetu“ a s komentářem Květoslava Minaříka „Pronikavý vhled“. Okupace tibetské země Číňany dovršila tragický osud tibetského národa. Duchovní život v Tibetu je nyní potlačen a jeho představitelé, z nichž mnozí žijí za hranicemi této země, dali proto svůj souhlas k uveřejnění tibetských posvátných mystérií a to i těch nejtajnějších. Tyto nauky byly svěřovány v Tibetu kdysi jen tomu, kdo nejen prošel zdárně Jógou Velikého Symbolu, ale také těžkými zkouškami života.

Jsou to „Nauka o psychickém teple“, neboli učení „Tumo“, kde se adept naučil po poměrně složité řadě přípravných a praktických cvičení naučit ovládat životní energii – pránu, usměrňovat její tok a tak ochránit organismus před vnějšími tepelnými vlivy. Podstatou jsou dechová cvičení a soustředění mysli na určité mantry. Existují podrobné návody na tuto techniku, které si každý trpělivý adept může prakticky vyzkoušet i v našich podmínkách. Pro tibetské mystiky však bylo zvládnutí této nauky nutné pro přežití o samotě v horských jeskyních, kde žili v oblasti trvalého sněhu a mrazu.

Podle A. David-Neelové Tibeťan sleduje chod svých myšlenek, pátrá po nekonečně se rozvětvujícím řetězu jejich příčin, až dospěje k onomu podivnému stavu, který pravděpodobně naše západní psychologie ještě neprozkoumala. Shlíží jako netečný divák na hladinu svého ducha, která mu zrcadlí bezprostřední skutečnost. Dostává se do podivných duševních stavů, které mu dodávají síl nám neznámých. Mistrovským kouskem adeptů Tumo je sušení mokrých prostěradel na nahém těle, kdy adept sedí navíc na sněhu a ledu v třesnutém mraze.

Svědectví spisovatelky je o to významnější, že tumo se sama naučila ovládat, když žila ve stejných podmínkách jako mágové. Důkazem, že to nezanechalo žádný vliv na její zdraví, je věk 101 let, kterého se dožila.

Druhou technikou, kterou Neelová popisuje je technika „Lung-gom“, jejímž cílem je nabytí jakési lehkosti, dnes bychom řekli antigravitace, kdy adept je schopen běžet i v noci dlouhé trasy s neobyčejnou lehkostí, ve stavu jistého transu. Je to stará mystická praktika, o které se zmiňuje již slavný Milarepa, který žil před 900 roky. Zcela protismyslný je trénink adeptů lung-gom, kteří vykonávají po tři roky a tři měsíce dechová cvičení v naprosté temnotě, vzdálení všeho živého. Adept se zkříženými nohama sedí na velkém polštáři a vdechuje pozvolna a dlouho vzduch, jako by chtěl celé své tělo naplnit vzduchem. Pak dech zadrží a vyskočí se zkříženými nohama, aniž však použije k odrazu rukou, a opět dopadne na polštář. To opakuje tak dlouho, dokud jeho tělo nenabude po letech cvičení velké lehkosti.

O některých mužích tohoto druhu se říká, že dovedou sedět na špičce ovesného klasu, aniž s ním pohnou, a David-Neelová sama viděla podobného asketu v pralesích Sečuanu, jak sedí na zemi ovázan řetězy, protože dlouhým cvikem dosáhl takové lehkosti, že se nemohl po zemi normálně pohybovat.

Nejlépe se lung-gom daří v nekonečných travnatých rovinách za večerního smrákání, kdy se obrysy předmětů stávají nezřetelnými. Chodec nesmí mluvit, ani se ohlížet vpravo či vlevo, nýbrž musí upřít pohled do dálky na nějaký pomyslný předmět. Je sice ve stavu neúplného

vědomí, avšak přece vnímá tolik, že se dovede vyhnout překážkám v cestě. David-Neelová, jež se opatrně vyhýbá všem přehnaným pověstem o lung-gomu, soudí, že lama se dostane dlouhým cvikem do stavu, kdy necítí váhu vlastního těla.

Tibetští mystikové nejsou zatíženi dualismem mezi tělem a duchem, je jim úplně cizí materialistické hledisko západního vědce, který by nejraději vyhradil vědomí několik závitů mozkové kůry, aby pak mohl hledat příslušné nervové spojení, jako by mozek byl nějakým počítačem. Jeden lama v diskusi s David-Neelovou tvrdil zcela klidně, že srdce je sídlem myšlenek a myslí. Když mu cestovatelka namítla, že na Západě hledají toto sídlo spíše v mozku, odpověděl: „*Vidíte, že člověk může cítit a rozpoznávat mysl v různých místech. Protože cizinci vnímají myšlení v hlavě, já pak v srdci, je zcela dobře možné, že někdo je cítí v noze. Avšak to všechno jsou klamné pocity, postrádající jakékoli reality. Mysl není ani v srdci ani v hlavě, stejně jako není někde mimo tělo, stranou, oddělena od něho. Naše zdánlivě podivné cviky mají právě za úkol každému pomoci, aby si to mohl uvědomit.*“

Všechny neobvyklé schopností, ať už tibetských mystiků nebo současných léčitelů spočívají v jednotě jemnohmotných těl a hmotného těla, mezi nimiž panuje čilá vědomá i nevědomá komunikace. Kdo se naučí vědomě ovládat tyto informace, může dosáhnout všech neobvyklých schopností tibetských lámů.

© Jan Pavlík, 23. 2. 2012

Přílohy:

Alexandra David-Neelová
Běžec Lung-gom-pa